

שבת
 שלום

עלים

עלון קבוץ סעד

פרשת אחרי מות-קדושים

אומרים ישנה ארץ / שאול טשרניחובסקי

"שלום לך, עקיבא!
 שלום לך, רבי!
 איפה הם הקדושים,
 איפה המכבי?"

עונה לו עקיבא,
 אומר לו הרבי:
 "כל ישראל קדושים,
 אתה המכבי!"

"כל ישראל קדושים,
 אתה המכבי!
 אתה המכבי!"

אומרים: ישנה ארץ,
 ארץ רות שמש...
 אנה אותה ארץ,
 איפה אותו שמש?

אומרים: ישנה ארץ,
 עמודיה שבעה,
 שבעה כוכבי-לקת
 צצים על כל גבעה.

ארץ - בה יקום
 כל אשר איש קנה,
 נקנס כל הנקנס-
 פגע בו עקיבא.

שעור פרשת שבוע: גדי סמואל

ימי החול		שבת	
5.10	זמן תמילין/טלית	18.55	הדלקת נרות
9.19	סוף זמן ק"ש	19.05	מנחה א' 14.00
19.17-19.19	שקיעה		ערבית
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.05	מנחה, שיעור וערבית	11.30	קידוש
19.37	צאת הכוכבים	17.10, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	18.00	שיעור גבי ברזלי
		17.30	לימוד "בראשית"
7.30	שחרית נוער	19.51	צאת השבת

אחות תורנית השבת - חגית קאופמן

**השבת הרב דוד איננו.

אחר הצהריים יתקיים שיעור מפי גבי ברזלי בנושא "עמך עמי או זרע קודש?"

”קדושים תהיו” – על הקדושה

נושא הקדושה העסיק רבות את אנשי הרוח והאמונה; כיצד ניתן להגיע לקדושה בחיים? מי הוא האדם הקדוש? או שאלה הרבה יותר בסיסית: האם בכלל ניתן להיות קדושים? בדרך כלל כאשר מגדירים קדושה, מדברים על דבר נעלה מופרד מהחיים, מרומם. אדם קדוש, לפי ההגדרה הרגילה, הוא אדם המצוי בתעניות וסיגופים והתבודדות מהחיים. בפרשתינו אנו מוצאים צווי כללי ומחייב לכל בית ישראל: 'קדושים תהיו'. וקשה, הכיצד ניתן לדרוש דבר שמעיקרו קשור ליחיד סגולה מורמים מעם – מכלל המון העם? האין זאת דרישה מוגזמת ולא ראלית? עיון בפסוקי התורה מגלה דבר מעניין. הצו, להיות קדוש מופיע כמה וכמה פעמים בתורה נעיון במקומות אלו:

ויקרא פרק יט, א-ד: 'דַּבֵּר אֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם: אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֶת שְׁבֻטֹתֵי תִשְׁמְרוּ וְכוּ'

ויקרא פרק כ, ה-י: וְהִנֵּפֶשׁ אֲשֶׁר תִּפְנֶה אֶל הָאֲבֹת וְאֶל הַיְדַעְנִים לְזִנְת אַחֲרֵיהֶם וְנִתְתִּי אֶת פְּנֵי בְּנִפְשׁ הַהוּא וְהִכַּרְתִּי אֹתוֹ מִקִּרְב עַמּוֹ: וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם: וְשִׁמְרַתֶּם אֶת חֻקֹּתַי וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי ה' מְקַדְּשְׁכֶם: כִּי אִישׁ אִישׁ אֲשֶׁר יְקַלֵּל אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ מוֹת יוּמַת אָבִיו וְאָמוֹ קָלָל דָּמִיו בּוֹ: וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנְאַף אֶת אִשְׁתּוֹ אִישׁ אֲשֶׁר יִנְאַף אֶת אִשְׁתּוֹ רְעֵהוּ מוֹת יוּמַת הַנְּאָף וְהַנְּאָפֶת:

ויקרא פרק כ, כה-כו: וְהִבְדַּלְתֶּם בֵּין הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה לַטְּמֵאָה וּבֵין הָעוֹף הַטָּמֵא לַטְּהוֹר וְלֹא תִשְׁקְצוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם בַּבְּהֵמָה וּבְעוֹף וּבְכָל אֲשֶׁר תִּרְמַשׁ הַאֲדָמָה אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי לָכֶם לְטָמֵא: וְהִיִּיתֶם לִי קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' וְאֲבַדְל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי:

ויקרא פרק יא, מג-מה: אֵל תִּשְׁקְצוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּכָל הַשֶּׁרֶץ הַשֶּׁרֶץ וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם: כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּכָל הַשֶּׁרֶץ הַרְמֵשׁ עַל הָאָרֶץ: כִּי אֲנִי ה' הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיּוֹת לָכֶם לֹא-לֵהִיּוֹת לָכֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי:

במדבר פרק טו, לט-מ: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אֶתֶם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֶת כָּל מִצְוֹתַי וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים לֹא-לֵהִיכֶם:

באיזה הקשרים מופיע הצו של קדושים תהיו? באיסור עבודה זרה, באיסור עריות, באיסור מאכלות אסורות ובכיבוד הורים וכדומה. גילוי זה מפתיע, שהרי יש כאן דרישה ממש בסיסית להמנע מדברים חמורים ביותר שכל אדם המחוייב לתורה ומצוות – שומר אותם ומקפיד בהם? ומאידך, אין כאן כלל דרישה להתבודדות וריבוי תפילות או לסיגופים!

מסתבר שזה סודה של היהדות. כל אדם ראוי להיות קדוש! כל אדם נדרש לקדושה, כי כל אדם מסוגל להגיע אליה. אלא, שהקדושה חייבת להתחיל דוקא מהדברים הפשוטים והבסיסיים, ועל גביהם יכולות להבנות אין סוף מדרגות. אי אפשר להגיע לקדושה ללא הבסיס, כשם שאי אפשר לטפס בסולם ששלביו הבסיסיים שבורים. הסולם שראשו מגיע השמימה, חייב להיות מוצב היטב ארצה! משמעותה של הקדושה היא בעצם - הפרדה. אדם היהודי חי את החיים כפי שהם, הוא אוכל ושותה ומקים משפחה, אך כל הזמן הוא מפריד בין הראוי והמותר, לאסור. זה הבסיס לקדושה.

בת לופ - הרב דוד

לה היה השבוע

ביום רביעי ליווינו את חברנו נתן קאופמן ז"ל למנוחת עולמים. המספידים הזכירו את נתן המחנך והמדריך המיתולוגי, את הקפדתו במצוות, וכיצד חינך לאהבת התורה והארץ. בין תפקידיו היה נתן מנהל בית-הספר בסעד, ומנהל הסמינר למורים בעזתה, והעמיד תלמידים הרבה. דברים לזכרו מובאים בהמשך העלון. יהי זכרו ברוך.

במוצאי-שבת פרשת תזריע-מצורע התקיימה אסיפת-חברים. באסיפה הוחלט להחליף את בני אחיטוב בבניה ברזלי במזמו"ר. אושרה הכנסת מבקר פנים לסעד, והתקיים דיון אודות קבלה לחברות של משפי דובי ולאה גינזברג.

ביום ראשון בערב התכנסנו בחדר-האוכל לטקס יום הזכרון לחללי מערכות ישראל. הטקס יוחד השנה לנושא אחים שכולים. בין השאר הוקראו דברים שכתבה זהבה ברט-ישראל לזכר אחיה (ראו בהמשך העלון) ומכתב שכתבה אחות שכולה המבוסס על השיר "אחי הצעיר יהודה" מאת אהוד מנור. הטקס הסתיים במצגת לזכר הנופלים, קדיש שנאמר ע"י שלמה רון- גם הוא אח שכול – ובשירת "התקווה". מיד לאחר הטקס יצאה הסעה לטקס במועצה האזורית.

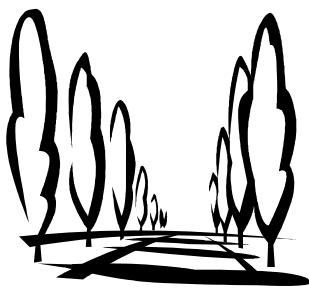
למחרת התקיים טקס יום הזכרון המסורתי בבית-הספר. בטקס שרו נחום לנדאו ומקהלת הילדים, וכן הוקראו מכתבי נופלים. הטקס הסתיים בפרק תהילים שקרא רועי בן-נון ובאמירת קדיש ע"י ראובן עברון. **כמו בכל שנה קשה לעשות את המעבר החד בין יום הזכרון והאבל לחגיגות העצמאות,** ויש לשוב ולעשות מאמץ לשמוח: לעת ערב התכנס הציבור לתפילת ערבית חגיגית ליום העצמאות, ולאחריה מפקד ברחבת הכלבו. ילדינו הפליאו לרקוד ולשמח את ליבנו: ילדי הגן בשיר "שלום על ישראל", וחניכי בני-עקיבא במופע דגלנות מושקע במיוחד בשיר "ואהבת לרעך כמוך".

השנה צוין המפקד בסימן צמיחתה הדמוגרפית של סעד. להדלקת המשואות עלו: נציגת הדור הראשון ונציגת העולים, שעלתה ארצה ערב יום העצמאות – לאה גוטמן, נציגת שכונת שק"ד – אילנה אהרן, נציג הגרעין – יאיר קרב-אל, נציג הבנים השבים לסעד – תדהר ג'קסון, נציגת המשפחות שבחרו בדרך מן העיר אל הכפר ואל החקלאות, ומועמדת לחברות בסעד- חגית לנדסמן, נציג הצעירים – נתנאל לנדאו, ונציגי החברים הפותחים את ביתם ודלתם בפני כל המשפחות החדשות – גאולה וליפא אהרוני. יישר כח! יהי רצון שסעד תמשיך לפרוח ולשגשג בעזרת נציגים אלה, ובעזרת כל השותפים לבניינה!

לאחר המפקד התקיימה הרקדה משמחת ובה מעגלים שונים לכל דורש, ולאחר מכן- סעודת חג בחדר-האוכל. חדר האוכל הימני היה מלא באוכלים, והחידונאי הפעם היה יורשו של ליפא – עדיאל גינזברג.

ביום העצמאות היתה התוכנית המרכזית הפעלה לכל המשפחה בנושא "בונים מדינה". לפעילות הגיעו כמאה איש, ממגוון גילאים, שהתחלקו לקבוצות ל 12 שבטים (כמעט), וקיבלו משימות שונות הקשורות לעצמאות המדינה: חידות בנושא שמות מקומות בישראל, עיטור דגלים ועוד. המשתתפים מדווחים על תוכנית מוצלחת ומהנה.

בצהרים מי שלא בחר במנגל משפחתי יכול היה להצטרף לפויקה משותף במשק ילדים בניצוחו של נתנאל לנדאו. מי שהגיע נהנה מארוע מכובד ומסודר, שבו אוכל טעים ואווירה נעימה, פויקה בשלושה טעמים, וגם הצמחונים מצאו מה לאכול! יישר כח לנתנאל ולכל צוות העוזרים! תודה רבה לועדת תרבות שנצחה על כל אירועי השבוע במסירות ובהשקעה!

קיבוץ סעד אבל על מותו של חברנו
נתן קאופמן ז"ל
ומשתתף בצער המשפחה

ה'דור מצווה (דברים לזכר נתן קאופמן ז"ל)

אבא, אם יש דבר שמאפיין אותך מבין התכונות והכשרונות הרבים שניחנת בהם, אלו שבאו לך מן הכשרון ואלו שפיתחת בעצמך, הרי זה "הידור המצווה". כאיש האמונה והאמת, לא הסתפקת בהגעה לתפילה פונקט-על-השנייה בכל תפילה, אלא הקפדת להדר במצוות, בכל עת ובכל שעה.

הידור מצווה הוא לרכוש תפילין יקרים ביותר; לקנות טלית משובחת, ולעטר אותה בעטרת כסף מפוארת; ללבוש קיטל מיוחד בימים הנוראים, עם כובע המיוחד לכך; ללבוש חליפה וברט בשבתות, כדי לייחד את יום השבת לקדשו, ועוד ועוד.

אבל נדמה לי שיותר מכל המצוות היתה חביבה עליך במיוחד מצוות חג הסוכות: הסוכה שלך ושל אמא, תבדל"א, היתה סוכה לתפארת: החל בסוכה עצמה, שהקפדת תמיד שתהיה בית ארעי, אבל בית ארעי יציב מאד (בשנים האחרונות, כשהגענו לבקר בסוכות, היינו מתבדחים שבאין ממ"ד בביתכם, ב"צבע אדום" נוכל לרוץ לסוכה, שתעמוד ודאי בכל מתקפת טילים). אתה ואמא השקעתם זמן רב, מחשבה, יצירתיות ומאמץ בהכנת קישוטים לסוכה, שלכולם היה גם ערך מוסף חינוכי הקשור למושגי החג.

הקפדת שהסכך תמיד יהיה גם עם כפות דקלים ירוקים וענפי ברוש, שיהיה ריח טוב בסוכה. השקעת בהכנת מיצגים חשמליים מסובכים של "ברוך אתה בבואך" שביד אומן חתכת את האותיות המעוצבות, מה שהיה חידוש גדול בקבוצה.

ארבעת המינים היו פרויקט מיוחד במינו בשבילך: איך היית בוחר בקפידה את הלולב, עם תיומת ושדרה מושלמות; אתרוג מהודר והדסים משולשים מושלמים, ובאמצע החג היינו יוצאים יחדיו ל"בריכות שלמוך" לקטוף ערבות רעננות, כי הרי אי אפשר להשתמש באותן ערבות כל שבעת ימי החג!

את מסורת בית אביך, שלא זכית להיות אתו שנים רבות, הבאת אתך לקיבוץ: כשפיטרו הנאצים את אביך מעבודתו, מתוך כורח הפרנסה הוא חיפש ומצא פרנסה זמנית בהכנת אביזרי ארבעת המינים, וכמובן – הצלחתם בדייקנותכם וביצירתיות שלכם להמציא אביזרי לולב – "לא שערום אבותיכם"! עד היום אני קולע עם ילדיי קושיקלאך מלולבי השנה שעברה במסורת אבא, כולל טבעות עמידות לאורך שנים, סלסילות מרובות עלים, ושאר אביזרים.

ללא ספק, גולת הכותרת של הסוכה היתה ה"אושפיזין" המפואר שהכנת. ביד אמונה חתכת את המילים, וציפית אותן בצלופן צבעוני. במיטב המסורת ש"אין זורקים דבר", השתמשת בחלון ישן ומערכת מנורות כדי ליצור חלון מואר ומרהיב, יצירת אמנות של ממש.

הסתכלנו באלבום ישן של חברת הנוער "עלומים", שרבים מחניכיה גרים בסעד, וגילינו תמונה של ויטראז' של "על הניסים" שהכינו לחברת הנוער בהמון אהבה, אהבה של אבא ממש. מרגלית ש. סיפרה לנו סיפור מדהים על הויטראז': בלילה הראשון של חנוכה נשרף הויטראז' שעבדת עליו שעות רבות כל כך. איזה אסון! אבל למחרת בבוקר – גילתה חברת הנוער ויטראז' חדש: אבא עבד כל הלילה כדי להכין ל"ילדיו" תחליף, שלא ייגרם להם צער, והידור המצווה של חג החנוכה, השמחה והאור – לא ישבותו.

אבא – כל כך הרבה יש לספר על קורות חיים של אדם עשיר ברוח וצנוע בהליכותיו: לא מחפש כיבודים, בורח מן הכבוד, ועוסק בצרכי ציבור באמונה: שליח ציבור, בעל תוקע, שמש בית הכנסת, סופר סת"ם, וכמובן – עורך חופות בהתנדבות בכל מקום ואתר. קצרה היריעה לתאר את כל תחומי פעילותך כמחנך, חלוץ ואיש תורה ועבודה, ועל כן נאמר רק ברוח הימים הנוראים – "כי רבים הם, ולא נוכל לפורטם".

אבא, חיים עשירים היו לך, הגעת להשגים גדולים והגשמת את חלומותיך תמיד, בנחישות, באהבה, ובקפדנות אופיינית של לעשות כל דבר ב 101%. למדנו ממך כל כך הרבה, אנחנו – הבנים, הכלות והנכדים. אבא – תודה לך על הכול, וסליחה אם פגענו בך אי פעם.

נוח בשלום על משכבך באדמת הקבוצה שכה אהבת.

באהבה, יצחק ואבא ומשפחתיהם.

דברי הספד לנתן קאופמן ז"ל

נתן קאופמן ז"ל נולד בשנת תרפ"א, 1921, בגרמניה, בעיר בויטן, בה עבר את ילדותו. למד בבית ספר לא יהודי. את לימודי היהדות למד מיהודי שהיה בא אליו לשעורים פרטיים בכל מוצ"ש. נתן סבל מנחת זרועם של תלמידים גויים, שרדפו אחריו וכינו אותו בכינויי גנאי.

בבחרותו למד שנה בישיבת הופמן שבגרמניה, יחד עם הפה ז"ל, וכבר אז לימד פרשת השבוע. כאשר היה בן 17 עלה לארץ והתקבל למדור הדתי ב"מקווה ישראל". שם למד שנתיים. לאחר מכן למד בישיבה בכפר הרואה, אצל הרב ישראל ז"ל.

אח"כ עבר לקבוצת "עלומים" שליד נתניה, שם עבד בעבודות שונות: פרדסים, יהלומים, בבית חרושת לעורות וכן בסנדלרות.

כבר בנתניה נבחר לרכז את התרבות ועסק בזאת במשך שנים רבות. הוא היה גם הצלם הראשון של הקבוצה.

שנתיים לפני קום המדינה, נשלח נתן לרכז את סניף בני עקיבא בירושלים, אחרי אריה קרול ז"ל. נתן ז"ל היה שם בכל זמן המצור וההפגזות ושימש כמדריך של גרעין ז' בירושלים.

נתן היה עם העולים להתיישבות חולה שבנגב. משם חזר עם חבריו להרצליה, ומשם, לאחר חצי שנה הגיע לנגב להקמת סעד. הוא היה ביום העליה ואח"כ חזר לירושלים. כאשר סיים את ריכוז הסניף בירושלים, נשלח להדרכה במחנה קיץ בצרפת ומשם חזר לקבוצת סעד, להדרכה בחברת הנוער עלומים, שאני וחברי הנמנים עליה נמצאים עד היום כאן.

נתן היה מדריך מיתולוגי. דאג באופן אישי לכל חניך וחניכה, כמו אב מסור ואוהב לילדיו. מבוקר עד לילה חינך אותנו בקפדנות ובמשמעת למסירות, לאכפתיות, לאהבת התורה והארץ. טיולים רבים עשינו איתו ברחבי הארץ. השפעתו על בגרותנו היתה רבה, היינו בגיל קריטי והוא כיוון אותנו בדרך הנכונה. אהבתו לתרבות וחברה הקרינו על חיינו בחברת הנוער. הדרישה למשמעת היתה אצלו חד-משמעית. זכות גדולה עומדת לו על כך שאנו חברים בסעד, שבה בנינו משפחות להמשך השושלת.

אחרי חברת הנוער ניהל נתן במשך שלוש שנים את ביה"ס בסעד. אחר כך יצא לשליחות בחו"ל, חזר לארץ ויצא לנהל את ביה"ס בנתיבות. לאחר מכן ניהל את הסמינר בעזתה במשך שש שנים והעמיד תלמידים ותלמידות רבים שמעריכים אותו עד היום.

באותה תקופה נשא נתן לאישה את סבינה היקרה ונולדו להם שני בנים, זאב ויצחק היקרים. במשך כל שנותיו בסעד לימד נתן שיעור גמרא בכל שבת, לפני תפילת שחרית, לחוג של חברים מתמידים. נתן היה בעל קורא, טיפל בספריה התורנית, חיתן בהתנדבות זוגות רבים באזורנו ותמיד ברצון טוב ובתחושה של קיום מצווה. שימש בתפקידים בקבוצה כמזכיר פנים ובוועדות השונות.

רבות ניתן לספר על נתן איש החינוך, רב הפעלים, הידוע והמוכר לכל, אשר חותמו בכל אשר עסק.

סבינה, זאב, יצחק, הכלות והנכדים, אנו מחזקים אתכם ושלא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך!

בשמי ובשם כל חברי מחברת הנוער עלומים נאמר תנוחמו מן השמים.

ת.נ.צ.ב.ה.

נשה בן צבי

הט טרט 1א3א למן (1א3א זורק)

מדי שבת בשבתו נחשפים אנו לביטאון חוגי המתנחלים "בשבע" (בחינם), ומתוודעים לנושאים העומדים ברומו של עולם ברוח השקפת עולמם. בכל שבת מתבטא הרב המכובד-הרב מלמד המוערץ בחוגים אלו, בנושאים אשר בדרך כלל יש להם זיקה לענייני הלכה ופוליטיקה עכשוויים.

לאחרונה בידל עצמו ואת ישיבתו, בנקטו עמדה חריגה וקיצונית ממסגרת ישיבות ההסדר לאחר התקלות מקצת מתלמידיו עם מערכת הביטחון וחוקי המשמעת והצבא, והדברים ידועים.

בגיליון מתאריך כד' ניסן, בשבת שלפני יום השואה והגבורה, כתב הרב בהתייחסו לשאלה –מדוע לא מצאו חכמי ההלכה דרך לבטא יום זה: "יום השואה נקבע שלא על דעת חכמים". כאמור- ניסן הנו חודש של שמחה ואין אומרים בו תחנון, "ולפי זה ברור שאין לקבוע יום זיכרון כואב לשואה בחדש ניסן".-ובהמשך-"הימים הנכונים לזיכרון השואה הם הצומות שנקבעו על החורבן.ובינתיים,עד שיוכרע על ידי גדולי ישראל אם ראוי לתקן יום מיוחד לזכר השואה, ראוי לתת צביון נכון ועמוק ל-כז' בניסן".

האם נעלם מעיני הרב המכובד, כי חרף העובדה שחודש ניסן הנו חודש של שמחה, מצאו חכמי ישראל בשעתם,הכרח להתעלם משמחת החג בגין מותם של תלמידי רבי עקיבא ולקבוע ימי אבל (לא יום בודד אלא אבל מתמשך עד לג' בעומר)? אבל זה מתקיים ונשמר עד ימינו. האם לא הבחינו הרב וגדולי ישראל,כי המספר –עשרים וארבעה אלף-מתגמד מול מספרם העצום של הנספים בשואה!?

איך כתב הרב "עד שיוכרע הדבר על ידי גדולי ישראל" (מי הם?) - הטחו עיניהם של גדולי ישראל נוכח השבר שפקד אותנו בדורנו,היש כלל מקום להשוואה?! הטרם היה סיפק בידם להתכנס ולהכריע אחרי קרוב לשבעים שנה נוכח השבר בתולדות עמנו "מעט" מעבר לסיבה בגינה מצאו בעבר גדולי הדור לפגוע בשמחת החג בניסן!?

חכמי ישראל שבדורנו טרם מצאו זמן (או צורך) להתפנות מעיסוקיהם הדחופים ולקבוע הלכה בשאלה זו. מן הראוי להזכיר כי אכן לא מצאו הרבנים צורך לייחד תאריך מיוחד ונפרד לאירוע מחריד זה (לא קשור כלל לשאלת חודש ניסן) והמלצתם הייתה להיצמד לעשרה בטבת. הם כאמור לא התרשמו, שמן הדין לייחד לאירוע איוס ונורא זה,יום מיוחד.

בושה וחרפה תכסה פני המאמין נוכח תשובה לאקונית מפי תלמיד חכם שרבים סרים למרותו.

האם לא היה מקום לצפות שדווקא "גדולי ישראל" יגלו רגישות והתייחסות לשבר הנורא שהתחולל בדורנו!?

איך כתב הרב:....."ובינתיים עד שיוכרע על ידי גדולי ישראל"..

אנו ממתינים באכזבה וזעם.

חייט הרצף.

להורים life.

מתוך רצון לשפר את דרכי עבודתנו באיתור וקליטת תלמידים לבית הספר יבנה, ומתוך הרצון של בית הספר לתת את מענה עדכני ואמיתי לצורכי הקהילה וההורים, הוחלט על עריכת "סקר שוק" מקצועי לבית הספר. את הסקר עורכת חברת "טרסט פיתרונות שיווק", המתמחה בעבודה עם בתי ספר ומוסדות חינוך.

מטרתנו היא ניסיון להגיע להבנה טובה יותר לקהל לקוחות החינוך של בית הספר, הדרך בה נתפסת דרכנו החינוכית והציפיות מאיתנו. הסקר ישמש כלי לקבלת החלטות על דרכנו העתידית, ואנו רואים חשיבות רבה בתשובות שנקבל בשיפור החינוך של ילדינו.

בשבועות הקרובים יתבצע שאלון טלפוני בו תהיה פניה לכמה מאות נשאלים בסביבתו של בית הספר, הורי תלמידים, הורי בוגרים, משפחות צעירות ומשפחות שבחרו בבתי ספר אחרים. נשמח מאד אם תוכלו לפנות מזמנכם ומחשבותיכם ולשתף פעולה עם הסוקרים הטלפוניים.

בברכה ותודה, שרה אפרון

מנהלת בית הספר בקבוצת יבנה

דפריט לזכרת אה"י - אפרים ודדי (דוד) ישראל ז"ל

נולדתי וגדלתי בקבוץ דברת שבעמק יזרעאל. הורי יוצאי הפלמ"ח מוותיקי הקבוץ, היו לוחמים וחולמים, אידיאליסטים וציונים. חמישה ילדים היינו במשפחה. ביתנו היה בית מלא שמחה והמולה מרכז לכל ילדי השכונה. שנות ילדותינו כשנים הראשונות של המדינה, שנים של קוממיות, צמיחה, ראשוניות ואהבת הארץ. היינו צברים קטנים, גדלנו על הדשא, טיילנו בגבעות ובשדות, הכול היה כל כך פשוט ותמים. השיר – "שיעור מולדת" כאילו נכתב עלינו.

אפרים ודדי אחיי הצעירים היו מקסימים, חברותיים, מיוחדים - כל אחד בדרכו, מלאי מרץ נעורים, אנשים חושבים, שנונים, אוהבי ספר, שח-מט, כדור-עף וכדור-רגל, מוזיקה והומור בריא, הם אהבו אחד את השני - מאד. הבנים היו גאוותם של הורי, כולנו גדלנו לאהבת הארץ וכמובן עם בגרותנו התגייסנו לצבא, חדורי מוטיבציה.

אפרים שהיה צעיר ממני בשלוש שנים התגייס ראשון מביניהם לשריון, היה חניך מצטיין בכל קורס שהשתתף בו, החל מהצמ"פ, דרך מטכ"ים ועד קורס קצינים. את הדרגות בסיום קורס זה ענד לו הרמטכ"ל דאז – דוד, דוד אלעזר. בעקבותיו, התגייס גם דדי לשריון ועשה את אותו המסלול, בהצלחה לא פחותה.

מלחמת יום כיפור תפסה אותם על סף סיום קורס קצינים כשאפרים מדריך ודדי צוער, כשבועיים לפני תום הקורס. הכוונה הייתה שאפרים יענוד לדדי את דרגות הקצונה בטקס הסיום. כולנו חיכינו ליום הגדול הזה.

אני כבר הייתי נשואה לעמוס פה בסעד, הורים לערן ומצפים לתינוק חדש... המלחמה נפלה על כולנו כרעם ביום בהיר, היינו כל כך יהירים ובוטחים בעצמנו... קו בר-לב ניראה עמיד, ובלתי חדיר, התעלה רחוקה, הכול ורוד.

דדי הספיק להלחם יום אחד, הטנק שלו נפגע ונשרף, הוא פונה לאיכילוב, ונלחם כחמשה שבועות על חייו, (אתו באותו החדר שכב גם מתניה רפל, גיס).

באותו הזמן נלחם אפרים בחזית הדרום כמ"פ, במשך כשלושה שבועות. כשכבר היה מעבר לתעלה - עם הכוחות שפרצו למצרים נפגע הטנק שלו פגיעה ישירה, הוא נהרג במקום.

כשדדי נפצע קשה התחלתי להבין שהכול שביר, אבל עדיין הייתי אופטימית באשר לסיום מהיר של הקרבות והחלמתו. נפילתו של אפרים הייתה מכה כל כך כואבת, לכל מי שהכיר אותו, הוא היה בחור מדהים, מואר, יפה, חברותי ואיכותי, ומלא הומור, היינו מאד מאוד קרובים ואוהבים. לדדי הייתה זאת מכת מוות. התלבטנו איך ואם בכלל להודיע לו, הקשר ביניהם היה כה חזק, היו מחוברים זה לזה בעבותות, עם כל כך הרבה דברים משותפים. בנוסף רבים מחבריהם נהרגו ונפצעו, דדי לא עמד בבשורת האיוב, הוא נחלש ודעך ונפטר כשהורי ההמומים ליד מיטתו.

אי אפשר לתאר ולהבין את עוצמת המכה, האיומה והבלתי הפיכה שנפלה על משפחתי. אני זוכרת שכשהבנתי שאנחנו מאבדים גם את דדי, לא יכולתי לתפוס איך היושב במרומים נותן יד לדבר כזה?? בכיתי עליהם בכי מר ימים רבים.

ישבנו פעמיים שבעה בתוך זמן קצר, כשבוע לאחר שקמנו מהשבעה על דדי ילדתי את בני אפרי הקרוי על שם אפרים אחי האהוב. לא יכולתי לבטא את השם אפרים, ולכן קראנו לו אפרי.

עברו 36 שנים, אבי נפטר כ-9 שנים לאחר מלחמת יום הכיפורים, שבור בנפשו ובגופו, אימי שתאריך ימים, כבר בת 88, עדיין חזקה כסלע. אנחנו שלושת האחיות הקמנו משפחות משלנו, לאימי 13 נכדים ו-9 נינים. הילדים נתנו לנו את הכוחות להמשיך ולחזור לחיים. החזרתי לעצמי את שם משפחתי המקורי – ישראלי, כיוון שאין יותר בנים במשפחתי נושאי שם זה.

שנת 1973 הייתה השנה הקשה בחיי. אחים שכולים נושאים כל ימי חייהם צער גדול, געגוע מתמשך ובעיקר הרגשה גדולה של החמצה. המחשבות על מה היה קורה אילו האחים היו אתנו היום, לאן היו מגיעים? מה היו עושים בחייהם כבוגרים?. איזה אנשים מדהימים ומשפחות נפלאות הפסדנו, מחשבות כואבות שלא נותנות מנוח, איזה פיספוס!!! אבל כאבנו האחים, מחוויר לעומת אסונם ויגונם של ההורים השכולים! אין מכה כואבת יותר מאשר אובדן בן, אנחנו המשכנו בחיינו ולמרות הכאב והגעגוע, חיינו מלאים ומאושרים. להורים אין מזור עד יומם האחרון.

ואחרי כל זאת אני עדיין מאמינה, שגם בצד השני יש בני אדם, גם הם כואבים, והלוואי שנצליח יום אחד לחיות פה בשלום.

זהבה ברט ישראלי

(הוקרא בטקס יום הזכרון לחללי מערכות ישראל)

מאחורי הקלעים של טקס יום הזכרון

בשנתיים האחרונות היה לי הכבוד לערוך את טקס יום הזכרון יחד עם יעל שהם. יום הזכרון הוא יום שנוגע בהרבה אנשים, מכל הגילאים. כמעט לכל אחד יש מישהו לזכור. אני רואה זאת כזכות גדולה בשבילי שפונים אלי לארגן את הטקס לערב כזה, שהוא בעל חשיבות לכל-כך הרבה אנשים.

מטבעו של ערב כזה שאין בו מחיאות כפיים, ובכל זאת חשוב לי לומר מעל במה זו תודה לכל השותפים בערב –

לרב דוד, לעמיחי צור שליווה בנגינה את כל הערב וגם עיבד מוזיקלית יחד עם עדי יום-טוב, לחיה קופלד שניגנה, לזמרים – דני לוריא וספיר אורן, למקריאות – רונית קסלר, אפרת פראווי ומוריה פולק, לשלמה רון ואלי קראוס, לצוות האור-קולי – דותן גולדנברג ואיל גל, לצעירים שסידרו את הכל, וכמובן למארגנות – חמי ואתי!

בלי המוכנות והתרומה של כל אחד מכם, לא ניתן היה להרים ערב חשוב זה.

תודה לכולכם שנתתם מזמנכם ותרמתם להפקת הערב – תודה שעזרתם לזכור ולהנציח את זכר הנופלים.

הילרי יום-טוב.

מידע על ביטוח

1. נסיעות חו"ל - צריך לדווח לחברת הביטוח עד שבועיים לפני יציאתכם. חברים מעל גיל 65 צריכים להביא אישור רופא – טפסים אצלי במשרד. אם הקדמתם לחזור, צריך להביא צילום דרכון + אישור כניסה לישראל ביום חזרתכם, כדי לקבל החזר מהביטוח.

2. ביטוח מחסנים – חברים המחזיקים ציוד במחסנים המרוחקים מבתיהם ומעוניינים שהתכולה תהיה מבוטחת, מתבקשים לפנות אלי בהקדם.

לשירותכם – אמה פלס.

אני יוצא לחופש מיום שני הקרוב עד אחרי שבועות, לכן לא יישלחו פתקי תזכורת לשמירת שבת.

מהשבוע הבא, על השומרים לבדוק על הלוח בחדר אוכל או באינטרנט מתי יש להם תורנות.

בהזדמנות זו אפסיק לשלוח פתקי תזכורת, גם לאחר חזרתי מהחופשה.

למי שיש בעיות-ניתן לפנות לדוד פולק.

תודה, יצקב פרידמן

על ימי חג וזיכרון ועל טקסי האוניברסיטה

חודש ניסן מאחורינו עם שלל ימי החג והזיכרון שבו. אין ספק שקדמונינו היטיבו לייצב את הטקסים הקשורים לליל הסדר: לא רק הגדה מלשון הגדה אלא גם תוספות סמליות המעוררות את הילדים, הן כל הסדר נועד להם, ולא נועד לפלפול תורני אם יש ילדים רכים סביב השולחן, המחברים יותר לחוויה והיא המחיה את המילים. גם ליל יום העצמאות כובש לו את מקומו בסיפור תקומת ישראל, אם בטקסים הלאומיים ואם בטקסים היישוביים והפרטיים. כאן אני רוצה לציין במיוחד את הדלקת המשואות בסעד שמוסיפה נופך אישי ומקרבת את הטקס לציבור.

ומה קורה עם ימי הזיכרון? אתחיל מיום הזיכרון לשואה ולגבורה – עדיין לא הגיע הזמן לערוך סוג של מסכת בלבד, בוודאי כאשר עוד חיים בתוכנו ניצולי שואה שיכולים לספר את סיפורם. גם אחרי שייתם כל הדור הזה, עדיין יש אלפי קלטות של עדויות שיכולות להיות מוקרנות בטקסים. אנו נחטא לכל המליונים שעלו בעשן השמימה אם סיפור הנותרים לא יסופר, אם לא יוזכרו בדרך מכובדת כל אלה שלא זכו לספר את סיפורם. מסכת, ככל שתהיה מושקעת ועשויה ברצון טוב, לא תהווה מענה למה שצריך להיות ביום הזיכרון לשואה וגם לא ביום הקדיש הכללי.

אני רוצה בהזדמנות זו לספר על הטקס המרכזי בנתיבות בו השתתפתי. הוזמנתי ממש ברגע האחרון, כי איש העדות שלהם חלה, לספר "עדות בעשר דקות". היסטורי, עשיתי זאת לפני שלוש שנים, אבל האיש מעברו השני של הקו אמר לי שהשנה הם הכניסו שינוי – בתום הטקס יתרכזו בני הנוער באחד האולמות של המתנ"ס וישמעו את סיפורי במלואו. הייתה זאת חוויה מיוחדת, קודם כל גם ה"עדות בעשר דקות" יש לה חשיבות בתוך הטקס הכללי, היא הופכת אותו לאמיתי יותר, לא רק הצגות או שירים או קלישאות, אבל מה שהיה מיוחד הייתה הפגישה עם הנוער – בני עקיבא, הצופים, חיילים וסתם נוער לא מזוהה כולם הצטופפו שעה ארוכה לשמוע את סיפור משפחתי, שאלו שאלות ובקושי נתנו לי ללכת. חשוב לי לספר זאת כי גם כאשר יש אילוצים של מסגרת, אפשר להעניק משמעות רחבה יותר ליום הזה.

והגעתי ליום הזיכרון לחללי מערכות ישראל. בעיניי אין משמעות לקריאת כתבים של חיילים שאיננו מכירים. הטקס צריך להכיל כתבים של או על החללים הנוגעים בטקס הספציפי בו אנו נוכחים. בבית הספר בסעד, עושים זאת כבר שנים רבות והטקס מאד אישי ונוגע ומאד מיוחד. בטקס במועצת שדות נגב התחילו אשתקד לקרוא כנ"ל דברים הנוגעים ישירות לחיילים בני המועצה. השנה ההנחייה הייתה מצויינת והוכנסו מספר שינויים שהפכו את הטקס ללבבי יותר. ובסעד לפני תחילת היום, גם הטקס הזה מקבל צביון מיוחד ומורגש בו שהוא נעשה מכל הלב, עדיין יש בו יותר מדי מזה ופחות מדי מזה ולא ארחיב, אך אשמח לעזור בעתיד.

לסיכום חשוב לי להזכיר שמשפחה שכולה הפוקדת ביממה אחת את בית העלמין ושלושה טקסים שונים חווה עומס כבד מאד. יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל נועד לציבור הישראלי כדי שביום הזה יעניק חיבוק חם ואוהב למשפחות השכולות שחוות את השכול כל ימי השנה, האם נמצא דרך לעשות זאת? בתקווה שנדון רק בטקסים בעלי גוון של רוגע ושמחה.

בת ארז

תל אביב

ישראל - אני "חולה" עלייך!

בימים בהם אנו מהלכים עם הראש מורכן,
כשצרות נופלות עלינו - מכאן ומכאן,
בימים בהם אוחז בנו מן ייאוש,
ועם ישראל נראה פתאום - קצת חלוש,
בימים כאלה - אספר אודות נפלאותיך -
מדינת ישראל - אני "חולה" עלייך!!!
בזמן שהעיתונות צועקת "שחיתות",
והטלוויזיה מיד אחריה צווחת ברהיטות,
ש - "ברור שאיבדנו את הכיוון -
כולם גנבים ואין אף פוליטיקאי הגון",
בימים כאלה - אספר סיפור אהבה -
ביני - סתם אזרח פשוט - ובין המדינה.

כי המדינה הזאת - כמו אישה מופלאה,
לעיתים מסתורית, לעיתים פרועה,
היא יפה ומאתגרת, היא מריחה נפלא,
וכשצריך - אוספת היא אותי אליה בחמלה...

כי המדינה הזאת היא גם תושביה,
אלה שבאו מכל פינות העולם - דווקא אליה,
אמנם מעט רעים, כמו בכל מקום, אכן,
אך בכל יום ויום אני אומר שיתכן -
שבגלל חלק מאלה שפה - אלה הטובים,
שווה לחיות פה - לעולמי עולמים!!!

כי המדינה הזאת היא גם נופים,
איפה בעולם אחווה עוד כאלה חוויות וריגושים,
כמו לרדת לים המלח ביום אביב,
או לצפות מהגולן בכינרת - זה ממש מגניב,
או ליהנות מהזריחה מעל פסגת הר הצופים,
מכל מקום שאביט - נופים ועוד נופים.

כי המדינה הזאת היא גם ריחות,
היש עוד מקום בו כה נפלאות הפריחות,
וריח הפרדסים בשעת בקיעת ניצת התפוז,
כמה נפלא! מי בכלל ירצה מפה לזוז?
וריח המלוח, וריחו הנפלא של הירדן,
האמינו לי - ממש אין על מה להתלונן.
כי המדינה הזאת היא גם קולות,
איפה בעולם יש עוד בליל כזה של מקהלות,

בכל השפות והסלנג שרק אפשר,
וכל זה יהיה פה - גם מחר,
וזה עושה את החיים פה כה מעניינים,
זה מוכר, זה שלי, זה נעים!
כי המדינה הזאת היא גם סמלים בליבי,
ואני רוצה להודות לך, אלי,
שנתת לי לחיות במקום כה נפלא -
בו יש סיבה לחיות, בהחלט יש על מה,
שבו שירת ההמנון, הדגל, חזרה מחו"ל ועוד -
מעלים לחלוחית בעיניי, ואני נרגש מאוד!

כי המדינה הזאת היא גם חברים,
איפה יש עוד בעולם כאלה אנשים,
רק בנכר אתה לומד להעריך את העוצמה,
של חברות ישראלית, חבר אמיתי, חברה,
חברים שאוהבים אותך, אוהבים מאוד,
אנשים שאיתם אתה רוצה להיות - עוד ועוד.

כי המדינה הזאת היא כל כך הרבה,
שאם רק אבחר - אראה גם אראה,
שזה המקום הכי נפלא בעולם, למרות -
שחיתות, מרמה, גניבות ומריבות.
ולכן ישראל אהובתי - אל נא תעלבי ממשנאיך -
אני, אזרח פשוט - פשוט חולה עלייך!!!

"ככל זאת האצונו למרות הכוא".... (דני סנדראון)

הזמן הקצר מחייב אותי שלא להיכנס לפרטים בסיפור החילוץ שלי מתוך ענן האפר והאבק שכיסה את אירופה בשבוע שעבר, ולכן סלחו לי בבקשה על הקיצור.

יום רביעי 14.4.10 – השעה שש בערב ואני נפרד מבני שיפר בשדה התעופה בדבלין, בני עושה נסיגה מתוכננת מראש לפרנקפורט, מה שהתברר בדיעבד כאחת מהטיסות הכי יפות שהיו לו, ושגמרו לו להצליח לחזור הביתה ביום שישי לפנות בוקר ביחד עם מתניה מפרנקפורט. אני נאלץ להישאר לעוד יום עבודה באירלנד למחרת, ואיש המכירות שלנו במקום אוסף אותי בשדה, ואנחנו נוסעים למלון ליד ביתו כשעה דרומה מדבלין. המלון מפנק כולל אינטרנט חופשי, דבר שמאפשר לי לצפות בחדשות של ערוץ אחד, ובסופם את התחזית של שרון וכסלר שפותחת בתמונות מדהימות של הר געש שהתפרץ באיסלנד, ואני צופה ולא מפנים שההתפרצות הזו תשנה לי את התוכניות לחלוטין. אני הולך לישון ולילה טוב.

יום חמישי 15.4.10 – אני אמור לעשות חצי יום אצל לקוח גדול מאד, שמייצר פחות או יותר את כל משחקי המונופול בעולם. איש המכירות גייסון היקר מאחר בבוקר וכשהוא מגיע, אני נכנס לאוטו, ומיד הוא הולם בי בהודעה כי כל שדות התעופה באנגליה נסגרו בגלל הר הגעש, ואין לדעת מה צופן העתיד. מי שלא מכיר אותי לא יודע עד כמה אני שונא שהייה בחו"ל בשבת, וההודעה שלו מיד מפילה את מצב הרוח שלי, אם כי אני עדיין אופטימי, שזה לכמה שעות בלבד, והכול יהיה בסדר. אני מסיים בהצלחה את הביקור אצל הלקוח, ושם פעמי אל תחנת הרכבת על מנת לחזור לשדה התעופה בדבלין שממנו הייתי אמור

לטוס ללונדון והביתה. גייסון מציע לי לשקול לשנות את התוכנית ולקחת אוטובוס לנמל מעבורות (רוסלייר) שייקחני לוויילס לנמל בשם פישגארד, ומשם ברכבת ללונדון. אני שוקל את העניין אבל למרות זאת מחליט לחזור לדבלין, אולי בגלל האופטימיות הבלתי נסבלת שלי. אני תופס רכבת לדבלין, שרה פולק מסדרת לי מלון בשדה התעופה, ואני מיד לאחר הגעתי רץ לשד"ה, על מנת להיווכח שאיש לא יודע מה ילד יום, וכך כשאני קרוב לדיכאון קליני, אני חוזר למלון לארוחת ערב ושינה, אלא שאני לא מסוגל לישון, ואני מעביר את הלילה בקפה וסיגריות, כשאני מודד את החדר הלוך וחוזר, יורד לקבלה ומעביר את הזמן בטלפונים לארץ החל משעות הבוקר המוקדמות.

יום שישי 16.4.10 – אני אוכל ארוחת בוקר תפלה במלון, ורץ לשדה התעופה בכדי לאתר חלופות אפשריות. סוכנת הנסיעות שלי, רוכשת לי כרטיס חדש ללונדון למוצ"ש, על מנת לחזור לארץ ב"אל-על" במידה ואכן תהינה טיסות. בשדה התעופה אני מצליח לסדר לי טיסה חדשה על בסיס הכרטיס המקורי שלי ליום ראשון בערב ומעבר לכך כל אופציה אחרת לא מתגלה לי, כולל נדנדוד בלשכת התיירות בשדה שלא מצליח כלל לא בטלפון ולא באינטרנט למצוא אור קלוש בקצה המנהרה. אני חוזר למלון, רוכש שני סנדוויציים של סלט ביצים לשבת, ונערך לשבת. במלון אני רוכש מראש ארוחת בוקר, וכן קפה חופשי לשבת, ומנהל השירות אחרי תחינות מסכים להכניס את הסנדוויציים למקר בניגוד להוראות המלון. וכך אני מקבל את השבת בתפילה בחדר.

שבת 17.4.10 – הטלוויזיה מבשרת על דחיות חוזרות ונשנות של אפשרות פתיחת שדות התעופה, והמסכים שיש במלון שמפרטים את הטיסות אל ומדבלין נמצאים בקטגוריה קבועה של CANCELED, כלומר ביטול הטיסות. השבת עוברת בעיקרה בתפילה, שינה, קריאה, והחלפת סיפורים עם עוד רבים מאורחי המלון שנתקעו כמוני. במוצ"ש אני מחליט להתנפל על המצב, ואני מוצא בחור אירי צעיר בקבלה מצויד במחשב ובאינטרנט, ואני מבקש ממנו לחפש לי מעבורת לוולס. להפתעתי תוך זמן לא ארוך הוא מוצא מעבורת כזו שיוצאת מנמל הממוקם כשעתיים דרומה לדבלין, אל נמל וולסי בשם פישגארד, ולטענתו משם יש רכבת שאמנם לוקחת 6 שעות עד לונדון. הבחור מזמין לי כרטיס למעבורת, ואני יוצר קשר עם איש המכירות המקומי שאיתו שהיתי בעת שנתקעתי, והוא ברוב טובו מסכים לקחת אותי לנמל המעבורת ביום ראשון בבוקר. מצב רוחי משתפר מעט עקב הסיכוי לתזוזה, ואני הולך לישון לקראת מסע ארוך ובלתי נודע.

יום ראשון 18.4.10 – אני קם ב 4 בבוקר, מתארגן לקראת הנסיעה ובשעה 06:00 מגיע גייסון ידידי, ואנחנו שמים פעמינו לנמל רוסלייר. תוך כדי הנסיעה בני שיפר מארגן צוות חילוץ בסיפן שכולל את שרה פולק, אתי קימלמן ועוד וכל הצוות הזה (ועל כך תודות מעומק הלב) מנסה לאתר אופציות של הגעה הביתה בכל דרך שהיא כולל דרכים שנשמעות הזויות לחלוטין אלא שבמצבי הן היו חלופות סבירות, כמו רכבת בת 3 ימים מלונדון לאיסטנבול, רכבת של 18 שעות מפריז לרומא, מעבורות כאלו ואחרות מאנגליה לספרד ועוד ועוד, אלא שלצערי לא ניתן להזמין שום אופציה, משום שמערכות התקשורת (אינטרנט וטלפון) קרסו לחלוטין. כך או כך בשעה 08:15 אנחנו בנמל רוסלייר, והתמונה שמתגלה לי דומה עד כמה שדמיוני מעופף ל"יצאית מצרים!", כ 800 נוסעים עמוסי מזוודות, כולל משפחות, קבוצות, מכל סוג צבע ושפה, מנסים להיכנס למעבורת. לשמחתי ההזמנה מראש עזרה לי, ואני מהר מאד בתוך המעבורת הענקית, שעוזבת בשעה 9 להפלגה של 3 וחצי שעות. תוך כדי ההפלגה אני מתיישב ליד בחור אנגלי צעיר שחוזר לביתו בלונדון, והוא מספר לי שהוא הזמין מונית מהנמל בוולס לקארדיף, ומשם ברכבת מהירה ללונדון. החוצפה הישראלית שלי עוזרת לי והוא שמח מאד שאסע איתו יחדיו, דבר שבדיעבד התברר ששינה את מזלי. אנחנו עוגנים בפישגארד ומחכים קרוב לשעה יקרה למונית, וכשזו מגיעה, אנחנו לא יודעים אם לבכות או לצחוק (האופציה הראשונה הייתה הקרובה יותר), מגיע נהג מנותק מהמציאות עם רכב שלא היה מתקבל במסגרייה כתחליף לקומנדקר. אבל זה מה שיש ואנחנו מתחילים את דרכנו לקארדיף, כאשר המשימה היא להגיע לרכבת של 16:15 מקארדיף ללונדון. לא אלאה אתכם בפרטים,

ואומר רק שתפסנו את הרכבת ב 30 שניות האחרונות, וגם זאת אחרי ריצה שכמותה לא רצתי מזה שנים, ואחרי שהנהג איבד את דרכו, והאנגלי "שלי" מנווט אותו בעזרת הטלפון הסלולארי שלו המצויד במכשיר ניווט. לוקח לי כחצי שעה ברכבת להסדיר את הנשימה, ולפתע מתחיל מזלי להשתנות, מתניה מודיע לי כי בחדשות הודיעו שביום שני ייפתחו מספר שדות תעופה, ובני מודיע לי כי סוכנת הנסיעות שלנו מארגנת הסעה לספרד למספר נוסעים שלה שנתקעו ברחבי אירופה, ומעביר לי את מספר הטלפון של הבחורה שמארגנת זאת. מספר טלפונים שלי לבחורה ולנהג בלונדון, ומתברר שאם אגיע עד שבע בערב ללונדון, אוכל להצטרף לנסיעת החלומות, לא לספרד אלא מלונדון למרסיי בדרום צרפת.. מה אומר ומה אדבר?, אני מגיע ללונדון בזמן, נפרד מ" האנגלי שלי" בחיבוק, ואחרי חצי שעה אני באוטו של יעקב (ישראל שחי בלונדון כ 10 שנים, והוא בעל חברת היסעים). אני עושה היכרות עם הנוסעים האחרים, בדמות שני אנשי עסקים מתחום ההייטק, שנשותיהם הצטרפו אליהם לסוף שבוע בלונדון. ואנחנו יוצאים לדרכנו בת 1400 הק"מ, מלונדון למרסיי. השעה 15: 21 ואנחנו מגיעים לדובר ועולים עם הרכב של יעקב למעבורת לחציית התעלה, ולאחר כשעה וחצי אנחנו עוגנים בקאלה שבצרפת. במעבורת אנחנו מסכמים על תורנות שמירה על יעקב הנהג, שמא יירדם על ההגה, ואני עם כל האדרנלין, ולמרות שהתחלתי את היום בשעה ארבע בבוקר, שומר על יעקב והזוגות מאחור ישנים שנת ישרים. 1072 ק"מ מפרידים בין קאלה למרסיי, ואנחנו מתוכננים לעשות זאת ב 10 שעות, על מנת להגיע לטיסה שאמורה לצאת ממרסיי בתחילה בשעה 13:00, אחר כך 14:00, ולבסוף גם זה השתנה. הדרך עברה למזלנו בשלום ובחלום של הנוסעים, לא כולל יעקב הנהג ואנוכי, ואחרי פנצ'ר על הכביש המהיר כחצי שעה לפני מרסיי, אנחנו בחזית הטרמינל בשעה 10:45 בבוקר, נפרדים מיעקב בחיבוק ותודה (שאגב גם עלתה לא מעט כסף).

יום שני – 19.4.10 – הטרמינל במרסיי מפוצץ בנוסעים המשוועים לטיסה לארץ, ולצד טיסות למקומות אקזוטיים אחרים כמו, מרוקו, טנג'יר, טוניס, לוב, אלג'יריה ועוד השפה השולטת היא עברית. לצערנו אנחנו מקבלים דיווח ששתי הטיסות של אל על טרם עזבו את הארץ, ושוב מתחיל להתגנב חשש שמא השדה ייסגר. סוף דבר המטוסים ממריאים לאחר הצפירה מהארץ, ונוחתים במרסיי, ובשעה 18:00 אחרי דחיות נוספות, אנחנו ממריאים לארץ הקודש. במטוס כולם מספרים לכולם על הקורות אותם, והכיצד נחלצו ממלתעות האפר הוולקני, ואחרי 3 שעות ורבע, אנחנו נוחתים בנתב"ג, נושקים לאדמת הקודש ורצים איש איש לביתו.

מסקנות:

1. אף פעם אל תתקע על אי, ללא יכולת חילוץ יבשתית.
2. רצוי שסוכנת הנסיעות שלך תהיה בעלת יוזמה.
3. חשוב שהעמיתים לעבודה יהיו אסרטיביים כמו הצוות בסיפן.
4. גם 2000 ק"מ במכונית, מעבורות, ורכבת יכולים להיות קצרים כאשר היעד הוא שיבה הביתה.
5. גם אנגלי יכול להיות נחמד ומסייע.
6. ומעל הכול שום חו"ל לא משתווה לארץ הקודש ולקיבוץ המקסים שלנו. תודה לכל המתעניינים והמסייעים והקב"ה ישלם לכם את שכרכם.

בוקי בר"ט.

מהשנה קמפ

לאחר מחשבה ותקופת התלבטות, החליט אלון קסלר להעתר לבקשתם של מנהלי סיפן והודיע כי הוא מוכן להתמנות כמנכ"ל חברת הבת - סיפן ארה"ב. אלון אמור להיכנס לתקופת חפיפה עם דודי, המנהל הנוכחי בסיפן-אמריקה, במהלך החודשים הקרובים ביותר. עד אז, אנו אמורים לבצע הליך מסודר ומובנה של מיון, בחירה והשמה של סמנכ"ל כספים חדש לחברה ולבצע חפיפה מסודרת. בתהליך עוסקים במרץ רב מתניה רפל בשיתוף מלא עם כל נציגי הבעלים.

במקביל, נעסוק אנו בסעד באיוש העמדות אותן מילא אלון – יו"ר ו. פיננסית, מלווה מקצועי לצוות הפנסיות, חבר בהנהלת חממות סעד-אסף וחבר מן המניין בהנהלת המשק. דיווח רחב ומקיף יותר באשר לסיפן – יגיע בעתיד הקרוב.

נאחל כולנו לאלון הצלחה מלאה במשימתו החדשה. בהזדמנות זו נודה לדודי על ניהול החברה בתקופה כלכלית מאוד מורכבת ומסובכת בארה"ב ובעולם כולו, ועל תרומתו החשובה לייצובה ופיתוחה.

משהו קצת אחר

בבוקר, מוקדם מצאתי פתק קטן מקופל היטב, בתא הדואר של מרכז המשק. פתחתיו וקראתי את שכתוב היה בו בכתב יד ובעיפרון. רשומה הייתה הערה מוסברת ומנומקת בעניין תחבירי שגוי על דבר מה שכתבתי לחברים בעלון. בתחתית הנייר היה חתום – נתן קאופמן.

זה היה לפני כמעט ארבע שנים, ממש בדפים הראשונים שכתבתי. בעקבות הפתק נפגשנו ודיברנו. הוא ציין בפני כי בדרך בה כתבתי את הדברים, ניתן להבין את ההיפך ממה שאולי התכוונתי לומר. הוא צדק. בהמשך יצא לנו לערוך עוד מספר מפגשים בנושאים דומים, ואז בהדרגה זה פסק ולא נפגשנו יותר.

כאשר צעדנו אתמול אחרי ארונו, שאלה אותי רכטי אם יצא לי להכיר את נתן ז"ל. סיפרתי לה.

חשמל סולרי

אנו נמצאים בעיצומם של מאמצים קדחתניים לקידום כל ההליכים ולמען קבלת כל האישורים וההיתרים הרבים הנדרשים על מנת שנוכל להוציא לפועל את תוכניתנו להקמת שתי חוות סולריות בתפוקה של 5 מגה וואט האחת. מכיוון שחברת חשמל קבעה מכסה של 300 מגה וואט לביצוע בשלב זה (בתעריף הבינוני), ומכיוון שתעריפי החשמל האלו ילכו וישחקו בהדרגה, בד בבד עם הליך מילוי המכסה, יש חשיבות עצומה ללוח הזמנים בו אנו מבצעים את המשימה. בחלק מן הנושאים אנו מתקדמים יפה ובאחרים קצת פחות.

מעת לעת, כאשר אנו מגיעים למסדרונות של חברת חשמל לצורך הגשת ניירת לחתימה והסדרה, אני נדהם לחזות בתופעת "המאכרים" בשיא תפארתה. הללו עוסקים יום ולילה (ממש) בקידום, דחיפה והרצה של הפרויקטים "שלחם" אצל המנהלים בחדרים המתאימים. בכדי להאמין צריך לראות. אני מאוד מקווה כי יעמדו לנו כישורנו ויכולותינו להתמודד בהצלחה מול תופעה זו. ובהקשר לתופעה זו הנה לכם סיפור קטן.

אמש ישבנו וצפינו ביומן החדשות " ...במשטרה אישרו כי המידע על העסקה בין המינהל, שהפשיר לבנייה שטח ענק ויקר שבידי **"תעשיות מלח"**, החברה של דני דנקנר, היה ידוע להם כבר שנים, אך היה בעייתי להוכחת מעשים פליליים. רק עכשיו, אומרים במשטרה, יש בידיהם עדויות המצביעות על חשד לשוחד שנתן דני דנקנר ליעקב אפרתי, ראש מנהל מקרקעי ...".

"די !!! נמאסתם כבר, מספיק, כמה עוד אפשר עם זה !! מה כולם, כולם כאלו .." זעקה צילה, זוגתי שתחייה. אימא, מה קורה לך, הפעם כנראה באמת מדובר **"במלח הארץ"** התריסה בת הזקונים שלנו.

אם זה לא היה כל כך מכאיב, זה בטח היה מצחיק הרבה יותר, חשבתי לעצמי.

גם את, חופ.

לרותי ואורי יערי
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנכד
בן לוורד ואמציה יערי

ליהודית וחיים אפשטיין
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנינה
נכדה לאפרת ועודד בר-שלום

ליוכבד גולד
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנין
נכד ליוסי ומירב גולד
בן לנתן והראלה גולד

ללאה גוטמן
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
להולדת הנינה
נכדה למירי ודובי מילר
בת ליאיר והדר מילר